

μένει ὀπίσω, ἐξέρχεται δὲ δριμύτατον Ὄξυ, τὸ ὁποῖον καλεῖται Οὐεσενδορφικὸν Ὄξος, ἀπὸ τῆς εὐρόντος, ἢ ἀρχέτυπον Ὄξος, (acetum radicale.) κατὰ δὲ τῆς νεωτέρας Φυσικῆς Ὄξυ, (acidum aceticum.) ἐπειδὴ νομίζεται τὸ ἐντελὲς Ὄξυ τῆς Ὄξος· αὐτὸ τὸ ὀξύκον Ὄξυ εἶναι διαυγέσατον καυσικώτατον, πτητικόν, δηλαδὴ κρατέμενον ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐξατμίζεται ὅλον· ὅταν θερμανθῇ οἱ ἀτμοὶ τῆς ἀνάπτουσι καὶ καίσι μὲ φλόγα κυανήν· περὶ τὸν + 2 βαθμὸν τῆς κατὰ Ῥεωμύρα Θερμομέτρου κρυσταλλᾶται· ὀδηγούμενον δι' ἐνὸς πεπυρακτωμένου Σωλήνος δίδωσιν Ὑδρογόνον καὶ Ἀνθρακικὸν πνεῦμα.

Ἐπειδὴ τὰ συστατικὰ τῆς Ὄξος εἶναι Ὑδρογόνον καὶ Ἀνθρακικὸν ὡς εἶδομεν, καὶ τὸ πνεῦμα δὲ τῆς οἴνου συνίσταται ἐκτῶν αὐτῶν, ὡς ἐν τῇ Οἰνώδει Ζυμώσει ἐμάθομεν, εἶναι πολλὰ πιθανόν, ὅτι τὰ δύο συστατικὰ τῆς πνεύματος τῆς οἴνου μιγνύμενα μὲ τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ Ὄξυγόνον φέρουσιν αὐτὴν τὴν μεταβολήν· ἐκ τούτου ἐξηγεῖται, διατὶ ὁ ἀτμοσφαιρικός Ἀήρ εἶναι εἰς τὴν ὀξώδη Ζύμωσιν ἀπαραίτητος, καὶ διατὶ ὁ πνευματωδέστερος οἶνος εἶναι πρὸς δριμύ Ὄξος ἐπιτηδειότερος.

Περὶ τῆς Σηπτικῆς Ζυμώσεως.

Ἡ τελευταία περίοδος τῆς ἐκείσεως μίξεως τῶν ὀργανικῶν Σωμάτων μετὰ θάνατον εἶναι ἡ Σηπτικὴ Ζύμωσις· τὰ πρὸς αὐτὴν ἀπαιτούμενα περιστατικά

εἶναι α', ἕνας βαθμὸς ὑγρότητος, β', βαθμὸς τῆς
 δέρμης ὄχι κατώτερος + 7 κατὰ τῆ Ῥεωμύρη Θερ-
 μόμετρον· γ', μία μίξις, καθαρὸν πνεῦμα οἶνος δὲν
 σήπεται, ἀλλ' ἔτε κόμμι, ἔτε Ὀξος καθαρὸν δὲν
 ὑποπίπτει τῇ Σηπτικῇ Ζυμῶσι ἀμιγῆς ὄν· δ', ἐλευ-
 θέρᾳ εἰσοδῶσι Ἄέρος· εἰς περιστάσεις ὅμως δὲν φαί-
 νεται τόσον ἀναγκαῖα.

Ἄφ' ἧ ἀπαξ ἢ ἱερὰ Φλόξ τῆς ζωῆς σβειθῆ
 εἰς τὸ ζωτικὸν σύστημα παντελῶς, εἰσέρχεται αὐτὴ
 ἢ Ζυμῶσις, καὶ ἀποτελεῖ ὅλον τὸ ἐναντίον τῆς ζωῆς·
 ἔτις ἀφ' ἧ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀπὸ μίαν ἐλαχί-
 σην φλεγματώδη προφόλυγα γέννη τὸ πλεόν ἐν-
 τελέερον οἰκοδόμημα ἐν τοῖς ἑσσι κατὰ βαθμῶς,
 διὰ τῶν αὐτῶν πάλιν βαθμῶν ἐπιστρέφει τρόπον τι-
 να εἰς τὸ ἑδέν· ἢ πρὸς αὐτὴν τὴν Ζύμωσιν διάθεσις
 κεῖται εἰς τὴν φύσιν τῆς ὕλης, ἐξ ἧς ἡ ζωτικὴ μηχανὴ
 σύγκειται, ἢτις μετὰ μίαν περίοδον μεταβολῶν,
 ὡς ἀχρηστος πλεόν τῇ ζωτικῇ οἰκονομίᾳ πρέπει νὰ
 ἀποβληθῆ, καὶ νὰ ἀναπληρωθῆ ἀπὸ ἄλλην νέαν,
 τὸ ὅποιον εἶναι τὸ τέλος τῶν φυσικῶν ἐνεργειῶν,
 πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς· μετὰ τῆς ζωῆς παύσει
 καὶ οἱ συγγενικοὶ νόμοι τῆ ζῆν ἀκατανόητῳ λόγῳ κω-
 λύντες τὴν Σηπτικὴν Ζύμωσιν, τὸ σῶμα ἀφεθῆν
 εἰς μίαν τὰς χημικὰς συγγενείας ὑποπίπτει εἰς με-
 ταβολὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν βεβαίως δὲν συνεισφέρουσιν·
 ὀλίγον αἰ ἑσῖαι, ὅπῃ ἔπρεπε νὰ ἀποβληθῶσι.

Ἄς ὑποθέσωμεν λοιπὸν, ὅτι ἡ φοβερωτάτη ἐ-
 κείνη καὶ ἀφευκτος ὥρα ἔφθασε, τὸ λίγον τῆς ζωῆς

ἐκόπη, καὶ ὁ νεκρὸς εὐρίσκεται εἰς ἓνα βαθμὸν θερμῆς περὶ + 10 βαθμὸν κατὰ Ρεωμύρον, εἰς ὑγρὸν καὶ ἐλεύθερον περιέχον· τὸ σῶμα ἄρχεται νὰ μαραινέται, ἢ ζύμωσις γίνεται πρῶτον εἰς τὴν κοιλότητα τῆς κοιλίας, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι πρασινίζουσιν· ἐν ὑγρὸν ἀηδὲς ἄρχεται νὰ ἐκκρίνηται τῷ σώματι, τῷ ὁποίῳ ἢ ὀργανικὴ συνάφεια ἐλαττῶνται, ἢ ἐπίδερμις ἀφανίζεται, τὸ ζυμώμενον σῶμα οἶδει, οἱ μῦες τῆς κοιλίας ἀξάνεσι τῆς ζυμώσεως διαρρήγνυνται, καὶ τότε διαδίδεται Ἀμμωνιακὸν, καὶ ἐν ἐλασικὸν δριμύτατον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖ τρομερώτατα κατὰ τῷ ζωτικῷ σώματι, καὶ τῷ ὁποίῳ ἢ ἰσβολὸς φύσις δὲν εἶναι ἔτι ἐξηκριβωμένη· (α) ἢ ἐποχὴ αὐτὴ διαρ-

(α) Μερικοὶ Χημικοὶ νομίζουσιν ὅτι αὐτὸ εἶναι ἓν μίγμα ἀπὸ Φωσφορῶδες, Ἀνθρακικὸν, καὶ Ὑδρογόνου πνεῦμα, καὶ μέρος Θείου· ὁ Φερκρά ὅμως, Χημικὸς περίδοξος, νομίζει ὅχι χωρὶς λόγου, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πρὸς τέτοις μεμιγμένον κανένα ἄλλο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν θανατηφόρον ἐνέργειαν, οἱ ταφεῖς τρέμοντες αὐτὸ, βεβαίῳσι τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐκτίθενται ἐνίοτε, καὶ ἂν ἀμέσως δὲν πέσωσιν εἰς ἀσφυξίαν, κυριεύονται ἀπὸ κεφαλαλγίαν, ναυτίας, καὶ λυποθυμίαν, τὰ ὁποῖα διαδέχεται ἀνορεξία, ἀδυναμία, καὶ τρόμος τῶν μελῶν. (annal. de Chymie tom. 5. pag. 175.) ἐκ τῆς εἶναι εὐκόλον νὰ ἰδῶμεν, ἂν θέλωμεν, πόσον ἐπιβλαβὲς εἶναι ἢ ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ μάλιστα ἢ ἐν τοῖς ἱεροῖς Ναοῖς ταφῆ τῶν νεκρῶν, πόσαι ἀσθένειαι ἐπιπίπτουσιν τοῖς κατοικῶσι πλησίον εἰς τριχῦτα κοιμητήρια,

κεϊίκανόν καιρόν, ἡ ζυμμένη ὕλη ἀφ' ἧς μετὰ τὴν δι-
 ἀρρήξιν εἶχεν ἐκπέσει οἶδει πάλιν καὶ διαδίδωσι πο-
 λὺ ἀνθρακικόν· ὁ ὄργανισμὸς τέλος πάντων διαφ-
 ρεῖται μεταβαλλόμενος εἰς μίαν ὑποπράσινον ζύμην
 διασώζουσαν ἔτι μίαν ἀηδῆ ὄσμην, ἣτις ξηρανομένη
 μένει ὡς ἕνας σωρὸς μιᾶς μελαιίνης ὕλης, καλεῖ-
 ται Χῆς. (Humus)

Ἄν ὁ Ἄῆρ καὶ τὸ ὕδωρ εἶναι τὰ μόνα ἀναγκαῖα
 εἰς σῆψιν, ὡς εἶδομεν, ἔπεται ὅτι ἐν ἐλείψει τῶν
 ἐμποδίζονται ἢ Ζύμωσις αὕτη· κατ' αὐτὸν τὸν τρό-
 πον ἐνεργῶσιν ὅλα τὰ ἀντισηπτικὰ, ὅχι ἀδήλοις
 ποιότητι· τοιαῦτα εἶναι ἡ ξηρασία, τὸ ψύχος, ἡ
 περιτύλιξις μὲ ῥητίνην, βάλσαμον, κηρὸν, ἔλαιον
 κτ. τὸ κάπνισμα, ἀλάτισμα, ἢ ἐν τῷ πνεύματι τῆς οἴνου
 φύλαξις κτ. ὧν ἡ ἐνέργεια ἐκ τῆς θεωρίας εἶναι κατα-
 φανής· διὰ τῆτο καὶ ἐν τοῖς σπλάγχχοις τῆς Γῆς γί-
 νεται ἡ Ζύμωσις ἀργότερα παρὰ εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ πε-
 ρισσότερον εἰς τρία ἔτη, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν διαφο-
 ρὰν αὐτῆς· εἰς ὑγρὰν Γῆν τὸ σῶμα ἔλκει τὴν ὑγρα-
 σίαν ἀπὸ τὰ πέριξ, εἰς ξηρὰν καὶ ἀμμώδη, ὅπερ καὶ

καὶ πόσοι ταφεῖς γίνονται δύματα τῆς τοιῆτε ἰοβό-
 λη ῥευσῆ· ἐξ αὐτῶν τῶν μυχῶν τῆς καρδίας εὐχο-
 μαι νὰ ἔπαυεν αὐτὴ ἡ ὀλεθρία καὶ ἀσεβῆς συνήθεια
 ἀπὸ τὸ γένος! οἱ πρόγονοί μας ἔθαπτον τὰς νεκρὰς
 ἔξω τῆς πόλεως, διατὶ ὅχι καὶ ἡμεῖς; ὁ Θεὸς εἶναι
 πανταχῶ παρὼν· μήπως λοιπὸν ὑβρίζομεν, καὶ σμι-
 κρύνωμεν τὴν παντοδυναμίαν τῆς, θάπτοτες ἐν τοῖς
 ἱεροῖς, μᾶλλον δὲ ἀνθρωποκτονίαν εἰσάγουτες;

ὁ Ἀὐρ δὲν ἔχει καμμίαν πάροδον, ἢ Γῆ ῥοφᾶ ὅλην τὴν ὑγρότητα τῆ σώματος, τὸ ὅποιον μένει κατάξηρον, ὡς αἱ καλέμεναι Μίμιαι, ὅσα ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς ἔθνεσιν ἢ δεισιδαιμονία εἶχεν ἐκλέξει ποτὲ μὲν εἰς σέβας, ποτὲ δὲ εἰς μῖσος.

Τὸ Ἀρμονικὸν ὅπῃ εὐγαίνει τῆ σηπομένῃ σώματος μὲ τὴν ὀσμὴν τῆ ἕρως, καὶ τὸ θανατηφόρον ἐλασικὸν ῥευστὸν πρέπει νὰ νομίζωνται τὰ γινόμενα τῆς τρίτης αὐτῆς Ζυμώσεως· τὸ πρῶτον γίνεται ἐκ τῆ Ἀζωτικῆ καὶ Ὑδρογόνῃ τῆ σώματος ὅπῃ ζυμᾶται· τὸ δὲ τρομερὸν Σηπτικὸν ῥευστὸν, μέρος μὲν ἀπὸ τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἀναλύεται, μέρος δὲ ἀπὸ τὸν Φωσφόρον, ὅσις ἐξέρχεται ἠνωμένος μὲ Ἀζωτικὸν καὶ Ὑδρογόνον, μέρος δὲ πιθανῶς καὶ ἀπὸ ἐν δριμύτατον ἡμῶν ἔτι ἄγνωστον πνεῦμα.

Β΄.

Πρὸ καιρῶ ἤδη Θωμάς ὁ Βρένων, καὶ ὁ Βάκων εἶχον παρατηρήσει, ὅτι αἱ σάρκες ἡμπορῶσι νὰ μετα-

(α) Χωρὶς νὰ ἐννοήσωσιν τι τῶν ῥηθέντων, θαυμάζουσι τινὲς διατὶ εὐγαίνουσι τόσοι ἀφωρισμένοι, καὶ μάλιχα ἐνίοτε εὐλαβέστατοι ἄνθρωποι ἕνας τῶ ὄντι ὁσιος ἀνθρώπος ἐτάφη εἰς τὸ ἀμμῶδες ἔδαφος ἐν τῇ αὐτῇ μιᾷ ἐκκλησίᾳ. μετὰ τριετίαν ἀνωρυχθεὶς, ἦτον ἀκέραιος, μετὰ τὴν συνήθη ἀκολασίαν, καὶ συγχωρητικὰς εὐχὰς ἐτάφη· πόσον ἐθαύμασαν μετὰ ἄλλην τριετίαν νὰ τὸν εὕρωσιν εἰς τὴν αὐτὴν γῆσιν! ἕνας τάφος ἀλλαχῆ ἔκκειν εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους, ἐκεῖνο ὅπῃ δὲν ἐδυνήθησαν οἱ ἐξ ἐνιαυτοῦ ὅμῃ.

βληθῶσιν εἰς πάχος, εἶχεν ὅμως ἀμεληθῆ αὕτη ἢ δόξα ὡς ψευδής, τὸ ὁποῖον ἔπαθε καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Φυσικῇ ἰσορίᾳ, μὴ πισευόμενος διὰ πράγματα ὅπῃ ὕπερον ἐβεβαιώθησαν· ὅταν ὅμως ἠνείχθη τὸ κοιμητήριον τῶν Ἀΐθων ἐν Παρισίῳ (cimetière des Innocens) τῷ 1786 καὶ 87, εὐρέθη, ὅτι ὅσοι νεκροὶ ἦσαν τεθαμμένοι κατὰ πλήθη εἰς ἓν σπήλαιον ἐπαλλήλως, (ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐθάπτοντο 150 εἰς μίαν τρύπαν.) αὐτοὶ μακρὰν ἀπὸ τὸ νὰ πάθωσι τὴν κυρίαν αὐτὴν σῆψιν, μεταβάλλουσι, πλὴν τῶν ὀσῶν, εἰς μίαν παχεῖαν ὕλην, ἣτις ἔχει ὅλας τὰς χημικὰς ιδιότητας τῆς σμύγματος, (σαπῶνι.) καὶ συνίσταται ἀπὸ ἓν ἰδιαίτερον πάχος, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν ὕλην λιπόκηρον (matiere adipocireuse.) καὶ τὸ πτητικὸν κάλι, τὸ Ἀμμωνιακόν· τὰ σώματα ἡπῶ ἐν εἴδει πνευμάτων χωρίζονται εἰς τὴν κυρίαν σῆψιν φαίνονται, ὅτι δὲν ἠμποροῦσιν ἀ χωριθῶσιν ἐνταῦθα, τὸ ὕδρογονον ἐνῆται μέρος μὲν μὲ τὸ Ἀζωτικόν, καὶ ἔτῳ γίνεται τὸ Ἀμμωνιακόν, μέρος δὲ μὲ τὸ Ἀνθρακικόν, καὶ ἔτῳ συνίσταται τὸ ἰδιαίτερον ἔλαιον, ἢ λιπόκηρος ὕλη, ἣτις μετὰ τῆς ἀμμωνιακῆς παράγει αὐτὸ τὸ λίπος, τὸ ὁποῖον ἀναλύεται εἰς τὸ ὕδωρ ὡς τὸ σμῆγμα. (Annales de Chymie. τόμ. 8 σελ. 17.)

Ὁ κύριος Σμῖθ Γίββες (Smith Gibbes) ἐν Ὁξωνία ἔδειξε διὰ πείρας, ὅτι καὶ ὅταν τὰ νεκρὰ σώματα τεθῶσιν εἰς ὕδωρ ρέον, ἢ ἀνανεύμενον συνεχῶς, συνίσταται αὕτη ἢ μεταβολή, ὅλαι αἱ σάρκες μετα-

βάλλουσιν εἰς τοῖτον σμῆγμα· καὶ ὁ σοφὸς αὐτὸς Ἄγγλος, ὅσιν ἔκαμε διάφορα πειράματα μετὰ αὐτὸ, λέγει, ὅτι ἡμποροῦσι νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὸ τὸ πάχος οἱ ἄνθρωποι μετὰ μεγάλον ὄφελος, ὅταν καθαρῶς, εἰς τεχνολογικὴν χρῆσιν, καὶ μάλιστα εἰς θνησιμαῖα ἀχρησά παντελῶς, μολύνοντα μόνον τὸ περιέχον, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐν ᾧ καθαρῶς καίει μετὰ μίαν λεπτὴν φλόγα, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀηδῆ ὀσμὴν. (α)

Γ.

Εἰς τὰ φυτὰ, ὅταν σήπωνται, παρατηροῦμεν ὁμοίως μίαν ἐσωτερικὴν κίνησιν καὶ λύωσιν, ἂν ἡ ζυμωμένη φυτικὴ ἔσθια εἶναι ὑγρὰ, ὁ βαθμὸς τῆς θέρμης ἐν τοῖς ξηροῖς αὐξάνει ἐνίοτε τόσον, ὥστε ἡμπορεῖ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀφ' ἑαυτῆς τὸ θερμαντικόν, καὶ νὰ γένη ἐμπρησμός· τὰ σκληρὰ ξύλα εἰς ἓνα βαθμὸν σήψεως προσλαμβάνουσι μίαν φωσφορικὴν ιδιότητα· τὸ πλέον περιεργον φαινόμενον εἶναι, ὅτι καὶ τὰ εὐωδέστατα καὶ ἀρωματικώτατα φυτὰ ἀποκτώσι μίαν ἀηδῆ ὀσμὴν, ἥτις, ἂν τὰ φυτὰ δὲν περιέχουσι φωσφορικὰ καὶ ἀζωτικὰ μόρια, δὲν ἡμπορεῖ νὰ παραβληθῆ μετὰ τὴν ἐκ τῆς ζωτικῆς σήψεως δυσωδίαν· τὸ πνεῦμα ὅπερ εὐγαίνει κατ' ἀρχὰς εἶναι φλογιστὸν, καὶ σύγκειται ἀπὸ ὕδρογόνου καὶ Ἀνθρακικοῦ,

(α) Grens neues Journal der Physik. 1. B. S. 126. 3. B. S. 436.

ὡς ὁ ἐλώδης Ἀήρ ἱκανῶς τὸ δεικνύει· (α) μετὰ τὸ τέλος τῆς Ζυμώσεως μένει ὁμοίως ὀπίσω ὁ Χῆς (Humus.)

Ὁ Χῆς ἔτος εἶναι ὅπῃ καλύπτει ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Πλανήτης, ὅπῃ κατοικῆμεν, ἀλλαχῆ μίαν σπιθαμὴν, καὶ ἀλλαχῆ μίαν ὀργυιᾶν παχύς· δὲν εἶναι καμμία ἀπλή Γῆ, ὡς τινὲς κακῶς ἐνόμισαν, ἀλλὰ Ὑδρογόνον περιέχον Ἀνθρακικὸν καὶ ἠνωμένον κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἦττον μὲ διάφορα ἑτερογενῆ γαιώδη καὶ ἀλατώδη μόρια, κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς μίξεως τῶν ἐστῶν, ὅπῃ ἐσάπησαν· αὐτὸ τὸ Ἀνθρακικὸν καὶ Ὑδρογόνον ποιεῖ αὐτὸν τροφέα τῶν φυτῶν, καὶ εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὅπῃ ὁ μέλας ἔτος Χῆς δὲν εὐρίσκεται, δὲν αὐξάνουσι φυτὰ, (β) ἄρα μήτε ζῶα ἔζησαν.

Οὕτως ἀδιακόπως τὰ σοιχεῖα τῶν Σωμάτων, ἐνῶνται καὶ χωρίζονται μὲ ἓνα αἰδιον ῥῆν· ἐπειδὴ τῆ ἀληθείᾳ ἀμαρτάνομεν κατὰ τῆς πανσόφου μητρὸς φύσεως, ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι τὰ σώματα ὑπόκεινται φθορᾷ παντελεῖ· μόνος ὁ ἀκατανόητος σύνδεσ-

(α) Alessand. Volta lettere al P. G. Campi sull' aria inflamab. nativa della palludi. Como. 1776.

(β) Ἡ καρποφόρος δύναμις τῆς κόπρου διὰ τῆς ἀγρῆς βεβαίως δὲν ἔχει ἄλλην ἀρχὴν, εἰμὴ τὴν σήψιν· διὰ τῆς σήψεως μεταβάλλει αὐτὴ εἰς χῆν, καὶ ἔτως ἀναπληροῖ τὰ μόρια ὅπῃ τὰ φυτὰ λιμβάνουσιν πρὸς τροφήντων.

μους, ὅσις συνέδεεν ἕως τότε τὰ διάφορα σοιχεῖα πρὸς χηματισμὸν τῆ ὀργανισμῶ, τῆς μίξεως δηλ. καὶ σχήματος τῶν σωμάτων, λύεται, τὰ σοιχεῖα χωρίζονται, ἐνῶνται ὁμῶς μετ' ἄλλην ἀναλογίαν, διὰ να παράξωσιν ἐν νέον σῶμα πάλιν.

Περὶ Τάγγης.

Ἔλα τὰ παχέα ἔλαια, εἴτε φυτικά εἴτε ζωτικά, τὰ ὅποια φύσει δὲν διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὅταν φυλαχθῶσι πολὺν καιρὸν μεταβάλλουσιν, τὸ ὄξυ ὅπερ αὐτὰ περιέχουσιν ἀπὸ τῆς χημικῆς στεατικῆς ὄξυ καλέμενον (*acidum sebacicum*) πλεονάζει, ἐπειδὴ τραβᾷ ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαίραν τὸ ὄξυγονον, καὶ ἔτω τὰ ἔλαια ἀποκτῶσι μίαν δριμεῖαν γεῦσιν καὶ δηκτικὴν ὕσμιν, καὶ καλῶνται τότε ταγγά· αὐτὴ ἢ ἀφενῆς ιδιότης εἶναι ἐν λόγῳ ἀντιπεπονθότι μετὸν ἐν ψύχει κρυσαλλισμῶντων, τρετέσις ὅσῳ παγώνουσιν ταχύτερον ἐν χειμῶνι, τόσῳ ἀργότερον ταγγίζουσιν, διὸ καὶ τὸ ἔλαιον Cacao καὶ τὸ ζωτικὸν ἔλαιον, τὸ βέτυρον, τὰ ὅποια εἰς τὸν συνήθη βαθμὸν τῆς ἀτμοσφαίρας εἶναι πεπηγότα ταγγίζουσιν ἀργότερον, ἐν ᾧ τὸ ἔλαιον τῶν ἀμυγδάλων ταγγίζει τάχις· αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς Ζυμώσεως ἢμπορεῖ καὶ ἀναχθῆ ὑπὸ τὴν ὄξωδη Ζύμωσιν.